

Resistir a la frustració

“Deixem el pessimisme per a temps millors”

Anònim popular

Autocrítica, autoesmena i fins i tot autodefensa: calen mistos en la foscor per revertir la resignació que ens volen dictar i a la qual ens volen sotmetre. M’hi ha fet pensar, sobretot, el comentari d’una lectora –la Blaia– sobre l’últim article: “Benvingut el dia que ens facis memòria d’esdeveniments que ens facin somriure”. Ho faré(m), paraula. I m’ha acabat de convèncer un tuit del tot solvent de l’apreciat Isaac Rosa: “*En Onda Cero llevan media hora debatiendo armas sí, armas no; asunto que hoy llena páginas de periódico y ayer radios, TVs, digitales y redes. Todo empezó con unas palabras de Abascal en una web, y nadie más de su partido ha hablado. No son tan listos, es que somos muy tontos...*” Qui marca l’agenda, qui imposa el relat, qui modula les emocions? I com podem evitar caure-hi de quatre grapes? D’acord, sí, som també tot el temps que ens fan perdre.

Perquè desmuntar agendes alienes, desfer relats ficcionats i blocar emocions teledirigides és la tasca política i cultural més urgent i emancipatòria. Desempallegar-nos-en. I no és fàcil, quan el bombardeig és diari i ens el volen presentar amb l’embolcall de la infàmia de la falsa neutralitat. Ens fan memoritzar el que diuen els de dalt per fer-nos oblidar el que passa per baix, arran de carrer. Es tractaria aleshores de recordar ca-

da dia que aquest país no calla i canviar la mirada que ens imposen, capgirant-la cap a algunes coses bones que passen cada dia. I de les quals no es parla gaire. Potser perquè són encomanadisses i ens recorden que no ens sabem rendir. Hipòtesi: esborren les lluites compartides d’avui perquè no en puguem compartir de noves demà. El Poder pot ser roí però d’idiota no en té res.

Setmana que clou. Aturat ahir el desnonament d’una família a Terrassa. Han ocupat la Capella de la Misericòrdia en defensa del CAP del Raval. Can Batlló, finalment, serà autogestionat pels veïns. La Fapac irromp viralment a les xarxes en una defensa implacable, impecable, de l’escola pública catalana, inclusiva i plural. L’estimat Francesc Mateu aconseguirà limitar els estigmes vergonyosos de la Junta Electoral Central contra les persones amb diversitat funcional. 200 entitats s’ajunten –aquesta és la clau, ajuntar-se, ajuntar-se sempre– per demanar la municipalització i gestió democràtica del bé comú que és l’aigua. Sos Costa Brava protesta a Barcelona i s’escola al 30 minuts, després de la vaga del clima dels estudiants de divendres passat. Omnium ja som 162.000 socis i sòcies. I avui el Born s’omplirà per reivindicar als quatre vents –Carme, Tàmar, Dolores, Meritxell, Marta, Anna– que *Cap dona en l’oblit*. I també demà UCFR contra Vox als carrers de la ciutat. I diumenge, els carrers d’Altsasu quedaran

DAVID FERNÁNDEZ

PERIODISTA I ACTIVISTA SOCIAL

Resistir a la frustració, desobeir el cansament: d’això va tot plegat. Sempre. Indesinenter: ni defallir ni desistir

desbordats per la solidaritat. Guanyem cada dia, quan decidim no rendir-nos i ens refem de cada derrota. Amb tot en contra, fins i tot nosaltres mateixos.

Més. Miracle petit a la ciutat dels grans esdeveniments, que sovint encara és la ciutat dels prodigis: ha obert una llibreria nova al

barri –l’Obaga, al carrer Girona– i entre altres presentacions s’hi escola *Economia mundial: desconstruint el capitalisme* (UB, 2019), d’un grup de professors que porten resistint anys els cants de sirena fantasiosos del neoliberalisme que tot ho ha trinxat –també a nosaltres–. Per cert, el dissabte 6 d’abril, manifestació enfront de la nova bombolla immobiliària: punxar-la depèn, termodinàmica del canvi social i polític, de quants estiguem disposats a sortir al carrer. Contra el trumpisme nostrat, vides quotidianes, lluites concretes i fets reals. Gent que lluita és el que cal –deia el poeta–. Contra tota inquisició, Pepe Rubianes encara ens fa somriure. I tan lluny i tan a prop, dijous era Newroz: any nou kurd, mentre dones alçades, després d’anys d’horror, estan a punt de derrotar l’ISIS.

Resistir a la frustració, desobeir el cansament: d’això va tot plegat. Sempre. Indesinenter: ni defallir ni desistir. Res de desesperar, doncs. Tampoc res d’euforitzar-se. Constància perseverant i neurona col·lectiva. En millors o pitjors condicions, la lluita sempre educa i la resistència –ja inevitable, perquè ens hi arrossegueu–

requereix necessàriament estabilitat i permanència contra bords i lladres. Altres temps vindran: i si són més negres o menys grises dependrà, estrictament, de cadascuna d’aquestes lluites, de cada gest, de si insistim o desistim.

Per als moments difícils –com els que vivim– i per quan tot s’emboira i per quan ens vulguin engabiats fins i tot fora de la reixa, les paraules oportunes de Ngũgĩ wa Thiong’o a *Lluitar amb el diable. Memòries de la presó*: “La colla que està al poder sap que té en monopoli tots els instruments de la violència coercitiva, però també sap que cap força terrenal al capdavant pot derrotar el poder organitzat d’un poble que ha pres consciència de la seva situació; i per això es fa imprescindible educar el poble en la cultura de la por i del silenci, per tal que se sentin febles i desemparrats”.

Acabo. L’altre dia Marchena, a un agent de la Guàrdia Civil que compareixia com a testimoni fent l’orni, li va etzibar: “*Mire, señor agente, no puede ser; o es o no es*”. Sí, aquestes lluites –i les que vindran– ja són. I mai no hi ha més lluita per al futur hipotètic que l’estricta present. I més encara. Abans d’acabar l’article, he trucat a l’Anna a Ginebra. I després d’enllestir-lo, surto al carrer. A la plaça Anna Frank –conquesta veïnal en la lluita contra la Llibreria Europa–, perquè he quedat amb la Txell Bonet i l’Amat Cuixart. Clau de volta en aquest present gris, perquè m’adono que vida i futur continuen sent seus. Tant com dir: malgrat tot, no hi ha cap motiu, ni un de sol, per rendir-se. Sinó tot el contrari.

CARTES I MISSATGES

“Soc de Salt, però la gent em parla en castellà”

Soc professora de català d’un institut de Salt on la majoria de l’alumnat són catalans fills d’immigrants. En un tutoria, una alumna negra em va fer una reflexió que em va trasbalsar. Em va dir: “Malgrat dirigir-me jo a la gent en català una vegada i una altra, he vist com persones catalanoparlants se’m dirigeixen sempre en castellà... El que em sembla més trist és que molts d’ells, a sobre, tenen un nivell de castellà lamentable i se’ls veu clarament que són catalanoparlants... Jo soc negra, però soc catalana. He nascut aquí, a Salt! Als ulls dels altres, però, soc estrangera, soc una catalana invisible”.

Una altra alumna m’explica que, quan era petita i anava a l’escola, vivia al seu món i no hi veia diferències. Però, al fer-se gran, explica que es va començar a adonar que se la tractava de manera diferent respecte a les seves amigues blanques. Quan li pregunten d’on és, ella els diu que és de Salt, i aleshores li pregun-

ten: “I els teus pares d’on són?” Diu que llavors és quan ha de dir que són de Mali, però que ella no hi ha anat mai, a Mali, que no en sap res, d’aquest país. Explica que se sent catalana..., però catalana de segona, quan li passen aquestes coses.

Jo només vaig saber dir-los que, si només els nascuts als Països Catalans fossin catalans, llavors no ho serien ni Jaume I (Montpeller), ni Àngel Guimerà (Canàries), ni Raül Romeva (Madrid), ni altres centenars de milers de persones nascudes fora d’aquí i que se senten, i per tant també són, catalanes. Els vaig dir que sentir-se català depèn d’un mateix.

ÀNGELS ALSINA I BOSCH
BESCANÓ

Atrapats per la xarxa

És indubtable que les noves tecnologies –i especialment el mòbil– són un giny molt útil. Tan útil, però, que condiciona la vida de moltes persones. El tel que se para l’ús de l’abús és molt tènue i, com sol passar, el verí es troba en la dosi: fins i tot una delicada flor pot emmetzinar.

Així, el 70% dels infants d’onze anys tenen internet al mòbil. Valorin vostès mateixos la dada, però dubto molt que a aquesta edat l’esmentat binomi compleixi una funció merament pedagògica. Més aviat crec que pot ser un element de distorsió en el seu procés d’aprenentatge, si tenim en compte que el seu principal referent –els seus pares– acostuma a estar enganxat a la pantalla i és el principal inductor, per tant, de la potencial addicció dels seus fills. La meua no és pas una reflexió alarmista. Només cal fer una ràpida llambregada al nostre entorn per veure com la mòbilmanía és ja una realitat palmària i no una amenaça de futur. Caldrà anar, doncs, molt amb compte, que les xarxes ens acabin enredant.

ÒSCAR PUJOL ESCANERO
BADALONA

La consciència ecològica d’una societat

La consciència ecològica i el nivell de reciclatge d’una societat és un clar reflex de la seva educació. Aquesta frase la

vaig extreure d’una publicació mediambiental i em va fer reflexionar i adonar-me que, malauradament, la nostra societat, lluny del que puguem pensar, no ha assolit encara el nivell educacional d’una societat avançada. La prova més palpable d’aquest fet es pot extreure comparant la consciència mediambiental i els índexs de reciclatge del nostre país respecte als equivalents d’algunes comunitats del nord d’Europa.

També em preocupa que els nivells de reciclatge, lluny de millorar any rere any, com seria lògic, sembla que estiguin estancats des de fa força anys. Crec sincerament que aquestes dades demostren que en algun aspecte s’està fallant de manera estrepitosa.

MARTÍ GASSIOT
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d’identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d’errades: opinio@ara.cat